

[Statsministeren.]

Jeg har ikke på noget tidspunkt antydnet, at det hele, om jeg så må sige, gik af sig selv; tværtimod understregede jeg, at vanskelighederne var så store, at en mindretalsregering ikke kunne løse dem uden samarbejde med eller støtte fra anden side. Men samtidig pegede jeg på, at man ikke måtte undervurdere den nedgang i købeevnen, som ville flyde af det allerede gennemførte, og jeg nævnte direkte de andre kræfter, som begrænser forbruget, nævnte, som jeg også gjorde det her forleden dag, de prisstigninger, der har fundet sted; jeg nævnte de internationale allokeringer o. s. v., og mangelen på råvarer, føjede jeg til, ville også virke bremsende på sortbørslønningerne. Derimod har jeg ikke een, men flere gange understreget, at man ikke kunne drage slutninger af den forbedring, der var sker på valutabalancen. Jeg har set et hovedstadsblad komme med en leder, der netop byggede på, at jeg havde draget disse slutninger, skønt der i bladets eget referat stod, at jeg ikke drog slutninger deraf. Må jeg videre sige, at når jeg i denne forbindelse har udtalt, at vi i regeringen lagde vægt på at få et forlig om en lovgivning, der supplerede det, vi vedtog i november, så synes jeg egentlig, jeg med tilstrækkelig tydelighed har sagt, hvad der var min mening.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen nævnte også en artikel i „Sorø Amtstidende“ om den såkaldte prisklemme.

Jeg vedkender mig, at jeg hører til dem, der regner med en prisstigning på danske eksportvarer, og det er en opfattelse, som jeg ved deles af store erhvervskredse. Det er jo dog en erfaring, at en højkonjunktur som f. eks. den oprustningskonjunktur, vi for tiden oplever, i første række skaber efterspørgsel efter råvarer, de råvarer, der vedrører rustningsproduktionen, men denne efterspørgsel vil brede sig til de varer, vi producerer og eksporterer; her tænker jeg altså på fødevarer. Jeg tror i det hele taget, at behovet for fødevarer, hvad enten det er korn, mejeriprodukter, fedtstoffer eller kød, vil vise sig at være stigende, således at vi vil stå overfor en større efterspørgsel, når vi når længere frem. Men det er klart, at de øjeblikkelige vanskeligheder taler deres eget sprog.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen gav også en slags redegørelse for de forhandlinger, vi førte i februar, og det ærede medlem sagde, at det var regeringens ansvar, når disse forhandlinger var endt uden resultat. Her kan jeg i og for sig henholde mig til den

korrektion, som det ærede medlem hr. Elgaard gav. Når det ærede medlem hr. H. C. Hansen sagde, at jeg var blevet overrasket over fremsættelsen af de forslag, vi nu behandler, må jeg sige, at det forbavser mig virkelig, hvis det ærede medlem har den opfattelse, og jeg ville tro, at denne forbavelse deles af mine kolleger. Jeg tror, det ærede medlem forveksler ønsketænkning med realiteter.

Jeg skal være ganske åben overfor det ærede medlem og sige, at jeg har den opfattelse, at det var en fejl, at vi fra regeringens side forhandlede forslagene, som vi gjorde. Vi burde i stedet for have fremsat dem her i rigsdagen til åben og fri forhandling, og derfor foreligger vore forslag også nu med de ændringer, som vi skønner er nødvendige. Men på den givne foranledning vil jeg altså også gerne knytte nogle kommentarer til de forhandlinger, der er ført i statsministeriet.

Vi forelagde vor plan for partilederne den 1. februar, og denne plan havde det formål for det første at være en bremse på inflationen og for det andet at tage sigte på at rette betalingsbalancen op, altså nøjagtig de samme mål, som vi sigter på med de forslag, vi nu behandler. Den plan, vi forelagde, var forsåvidt udtryk for en ny tankegang, idet vi i stedet for den spiralbevægelse opad, som kendetegner hele vort nuværende løn- og prissystem, nu skulle gå den anden vej, nemlig nedad, og fastlægge priser og lønninger der, ud fra det princip, at der måtte være samtidighed og lighed.

Jeg vil gerne her sige, at jeg indrømmer, at den plan, som det radikale venstre kom med, nogenlunde løber parallelt med det, der var foreslået fra regeringens side. Regeringsforslaget gik altså ud på at fastlægge visse varepriser på et lavere niveau, end de ligger på i dag. Vi foreslog erhvervenes indtægter reduceret med 250 à 300 mill. kr., hvorved vi ville tilvejebringe en sænkning i pristallet med rundt regnet 6 points. Landbruget skulle tage de 3 på sin kappe og de øvrige erhverv de andre 3. Vi foreslog, at priserne på en række landbrugsvarer skulle nedsættes med henvend 130 mill. kr., og hertil kom så en kornordning, der ville betyde, at landbruget ville komme til at yde et samlet bidrag på ca. 150 mill. kr. For de øvrige erhvervs vedkommende skulle der som nævnt også skaffes en nedgang og en fastlæggelse af avancer på andre 3 points af pristallet, og fremgangsmåden skulle være den, der måtte anses for den mest hensigtsmæssige på det pågældende område.

Overfor dette skulle lønmodtagerne give